

С озарено от щастие лице Асен хвана находника за ръката и извика:

- Кой си ти? Как ти е името?

- Казвам се Боян. ^{Парик си в} ~~Остасата ми е~~ в прониятството на бояра Недялко, царя честити...

^{те вземат в царските събрани. Давай ти естас}
- От сега ти си свободен жител. Назначавам те ~~препирак~~
^{ска} в Търново. Хайде върви, върви се почерпи...

Той извади ~~една~~ ^{ска} пръстен от ръката си и му го хвърли.

Княз Белота му даде кожената си кесия, натъпкана със ^{златни} сребърни и медни пари.

От горницата се датече царицата и спря изплашена големите си черни очи върху дудната гледка.

- Елено! - извика царят. - Елено! Кажи какво искаш, за какво жадува сърцето ти? Огърлица? Диадема?

Ужас обезцвети лицето на царицата. Да не беше загубил разума си Асен? Но не. Всеки се смееха, всички говореха оживено с радостни възклицания.

Само Иваница не можеше още да повярва.

Как беше възможно, Алексей, разглезеният женствен Алексей да бъде способен на такова дело? Да ослепи брата си, този, който тъй нежно го обичаше и обсипваше с почести и подаръци... Нима можеше човешката поквара да стигне по-големи предели?

Той си спомни вечерта, когато Исак го беше повикал да му предложи Евдокия - Алексеевата дъщеря. Такава хубава, светла усмивка имаше изтънченият чернокождър севастократор... Толкова преданна бе милостта на Исак към него. Кой можеше да си помисли, че под онова прекрасно чело се е криела толкова гнусна измама.

Не можеше мекушавият севастократор да измисли такава дързост. Това беше дело на жена му Ефросина, оная едра, мъжест-